

Johannes 21

Petrus lijkt de loser van het evangelie van Johannes.

Hij wordt dan wel *Petrus, rots*, genoemd, iemand op wie je kunt bouwen, maar standvastig en betrouwbaar is hij bepaald niet.

Eigenlijk gaat hij telkens de mist in.

Hij wil wel haantje de voorste zijn, hij spreekt ook vrome en stellige woorden, maar als het er op aan komt is hij besluiteloos en wankelmoedig.

In het verhaal van de voetwassing, waar Jezus laat zien dat het bij hem om dienstbaarheid gaat, zegt Petrus: niet doen, niet bij mij.

Als Jezus overgeleverd is, roept Petrus drie keer: ik ken hem niet.

Als Jezus aan het kruis hangt is Petrus in geen velden of wegen te bekennen.

Bij de opstanding loopt Petrus wel weer voorop maar er gebeurt niets met hem.

Wat heb je aan zo iemand, zo'n loser, die zijn naam, *rots*, telkens weer lijkt te verloochenen.

Wij zouden zo iemand afschrijven, denk ik.

Het is te vaak verkeerd gegaan.

Afschrijven, dat doen we in onze maatschappij al vaak veel eerder.

We hebben over alles en iedereen een mening.

En voor je het weet wordt ons oordelen veroordelen en wegsturen.

We kunnen niet zo goed omgaan met feilbaarheid.

Een wijze werkgever zei: vroeger mocht je als jonge werknemer fouten maken. Tegenwoordig moet je alles goed doen. Presteer je niet, dan vlieg je er uit.

Er ligt soms een gigantische druk op jongeren.

We worden afgerekend op onze fouten. De overheid doet er soms hard aan mee.

De toeslagenaffaire liet dat pijnlijk zien. Hoe genadeloos mensen die een formulier verkeerd invulden torenhoge boetes kregen opgelegd.

We hebben een ingewikkelde relatie tot schuld en boete.

Soms ontkennen we wat we deden en willen of durven we niet onder ogen te zien wat we misdeden.

Soms lopen we overal voor weg. Soms komen we overal mee weg.

Zo niet Petrus. Het evangelie laat scherp zien wat hij verkeerd gedaan heeft.

Niets blijft verborgen.

Hoe Petrus zelf daar onder geweest is?

Heeft hij geleerd van zijn missers? Heeft hij er verdriet van? Berouw?

Heeft hij zich bekeerd?

Je leest er niet zoveel van.

Wel lees je iets anders aan het slot van het evangelie.

Dat deze loser, deze sukkel met wie je de oorlog niet wint, niet afgeschreven wordt.

Jezus laat Petrus niet los.

Hij wil hem niet verder afbreken, maar inschakelen.

Zo spreekt hij hem aan, opnieuw aan.

Dat niet laten vallen, dat heet *genade* in de bijbel.

Dat ouderwetse woord: *genade*, kennen we dat nog. Of weten we alleen wat *genadeloos* is.

Genade is ruimte voor nieuw begin.

Simon, jij van Johannes.....

Jezus noemt hem niet Simon Petrus, Simon de rots.

Maar: Simon, jij die er *een* bent van Johannes.

Johannes, zo heette de vader van Simon.

Letterlijk betekent Johannes genade.

Dat klinkt in wat Jezus uitstraalt door. Met alles wat je gedaan en misdaan hebt, ik noem je dochter of zoon van *genade*.

Simon, zoon van genade, heb je mij lief?

Drie keer zal die vraag klinken.

Heb je mij lief.

Komen die rechtstreekse vragen binnen?

Die drie vragen die zo herinneren aan de vragen van dat meisje:

Je bent toch een van hen. Je hoort toch bij hem.

Komen die vragen, die zo herinneren aan die drie antwoorden van Petrus:

Ik ken hem niet, komen ze binnen.

Ik denk het wel.

Petrus wordt bedroefd, lees je. Voor het eerst lees je dat.

Hij is blijkbaar op een kwetsbare plaats in zijn innerlijk geraakt.

Ik hoor dat de vraag Petrus raakt ook uit zijn antwoord.

Heb je mij lief, vraagt Jezus. Het woord liefde dat Jezus in de mond neemt: *agape*, zegt:

kan liefde van jou uitgaan. Eenzijdig van je uitgaan. Ben jij degene die dat kan opbrengen. Altijd kan opbrengen.

Petrus antwoordt: *ik kan je vriend zijn*.

Vriendschap is tweezijdig, die is wederkerig. Vriendschap weet: we hebben elkaar nodig.

Dat zegt Petrus: ik wil wel, maar ik heb je nodig.

De man van grote woorden en stoere taal zegt hier: ik kan het niet alleen, dat weet je toch.

Mooi, die woorden van zelfinzicht en betrokkenheid.

Zeker, maar het zijn nog steeds alleen nog maar woorden.

Daarom, doe wat met die woorden.

Op de drie keer dat Petrus: *Ik kan je vriend zijn*, zegt, antwoordt Jezus drie keer met een oproep: laat het zien in voor wie je opkomt en voor wie je zorgt.

De eerste keer zegt Jezus: Zorg goed voor belhamels. Voor die dieren uit de kudde, die voorop lopen, uitdagend prikkelen. Ondersteun dwarsliggers met goede bedoelingen.

Navalny in Rusland. Sanne van der Kooi en andere dokters, pleitbezorgers voor Moria.

De tweede keer zegt Jezus: Zorg goed voor de schapen. Let op degenen die misschien niet zo opvallen, die geen grote mond hebben, die niet meteen voor zich zelf opkomen.

De derde keer: zorg voor de kudde. Dat is niet alleen je eigen clubje.

De kudde van God dat zijn mensen die op je pad komen.

Petrus, de loser in onze ogen, wordt weer ingeschakeld.

Hij beseft wat hij kan en hij kent zijn beperkingen.

Te grote woorden hoor je even niet van hem.

Ga maar zorgen, breng het maar in praktijk, hoort hij zeggen.

Hij weet ook van genade. Van een tweede kans.

En dat je het niet alleen hoeft te doen.

Dat je altijd mag zeggen, mag bidden: *help me, wees mij nabij*.

Met deze Petrus eindigt het evangelie van Johannes.

God is genadig, betekent die naam Johannes, ook, zelfs voor Petrus.

En wij?

Herkennen we Petrus?

We zijn trouw en we laten het afweten.

We zijn geen volmaakte mensen.

Soms zijn we sterk als een rots en soms zo zwak als wat.

En ons geloof? dat kan soms vurig zijn en soms helemaal uitgedoofd.

Kijk naar Petrus.

We hoeven niet te bouwen op *ons* geloof en *ons* vertrouwen.

Als dat zou moeten dan wordt het niets.

Niet wij hoeven rotsen van zekerheid te zijn.

In de bijbel heet God een rots.

Rots van eeuwen. Vaste rots van mijn behoud, zongen ze vroeger.

Wij worden geroepen iets te weerspiegelen.

Om te zorgen voor de belhamels, de schapen, de kudde.

Wij zijn Petrus.

We gaan soms in de fout. En dat kan ver gaan.

Maar je mag met Petrus ook weten: je bent dochter en zoon van genade.

En op de vraag: heb je me lief, mag je antwoorden: dat breng ik niet op.

Laat mij maar vriend zijn.

Iemand die kan helpen op sommige momenten.

Maar ook iemand die altijd mag zeggen: kom mij te hulp.

Wees mijn vriend.

Als ik mij zelf verlies in dit leven

Wees dan de gids van mijn hart

Als ik verloren de moed op wil geven

Breng mij terug naar mijn hart

Als ik het goede niet kan behoeden

Als ik in onmacht, onzeker strandt

Open uw hart, bevrijd mij tot hopen

Dat ik kan vallen, maar niet uit uw hand

Amen